

Müzmin Rüzgar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Kasım 2019

İklimin güncesinde saklı muhalif acılar belki de derdest kılınmışlığın çığıdır.

Soytarı günün kıvılcımlar saçtığı aşikâr tıpkı gecenin hegemonyasında ayrıca ölüm olan satırlarla iştilgal göğün telaşı.

Bir martının kumral yalnızlığı hele ki denizlere ihanet eden yakamozlardan çaldığımız şarkılar gibi ve muhtelif imler tekerrür ediyor adeta doğanın sayacında damlalar iken ekranın kaydığı her anda soluksuz neşreden bir hüzün komplimanı başat kılıyor kayıp sancıyı.

Sür-git hezeyan muhtelif yankılarda heybetli gövdesiyle selamlıyor karanlığı ve yüklendiğimiz hezimet zahmetli bir yolculuğun da baş tacı.

Kardığımız imleç, savruk yüreğın sevdalı raksı nasıl ki büyütüyoruz gözümüzde sevgiliyi bir nebze de olsun yoksun kılınmıyor işte özlem.

Bit yeniğı ararken geceye hürmet eden yıldızlar adeta vebalı ve kelamın sarkacına ihanet eden defolu varlığı günün hüzne erişiyor ömrü de peşkeş çekerken hatıralara.

Sıdkı sıyrılmış elbette mevsim kendi içinde tanımlıyor eremediğı hikmeti belki mevsimsiz üzünçler çörekleniyor yıllanmış ömrün de sarkıtı evham yüklü sanrılar ve derin bir tevazuu yüklenip de kara bulutlar doğasına ihanet ediyor mevsim tıpkı yaza dönük yüzünde Kasım ayının bulutlar öfkeyle sızlanıp da bırakırken nemini günahkâr zemine.

Zimmetli yer gök hele ki eşref saati geçen yalnızlığa boyun eğen devasa sarkaç yok mu?

Ellerinden kayıp giden zemberek.

Telaşlı ve de ısrarlı haznesi huzurdan yoksun zihniyet.

Sevginin mealinde küredikçe hüznü maviden atlası yorgun yüreğın teşrif ediyor.

Bir fırtına adeta tutulduğumuz.

Tutuk nakaratlar şarkıların zeminine yerleşen.

Nüvesi mi yoksa gecenin günden teslim aldığı coşkuyu ve umudu şiirlere kazıyan sefil şair?

Lenduha düşler elbette seyrinde şafağın gülücükler ısmarlıyor kimi beşer afaki bir mutlulukta koyuvermişken gücünü saklı kaldığı kadar sakınıyor da gözünü yarından.

Umudun peşrevi günü birlik şiirler ve dalgalanan perçemi ümidin tasnifliyor adeta gözyaşını.

Kimi münafık bir edimde saklı hele ki hoyrat yalnızlığın kiblesinde saklı iken tahayyül edilesi bir sıradanlık yüzünü asıyor ve sıra dışılığın hoş karşılanmadığı düzenekte ayrıç biliyoruz adeta bestesi olmayan bir şarkının beyitlerine yerleşik hüznü baş göz ediyoruz olası kıyamet öncesi ferî sönen yıldızlara da atıfta bulunup yılsonuna yaklaşıırken cihan, bizler bilinmezliğin dokusuna umut ediyoruz.

Patavatsız soytarı mizaçlar devinen yere göğe atıfta bulunup bir nida savuruyor ve aymazlığında yalnızlığın tıknefes ve de çaresizliğin kucağında posta güvercinleri umut taşıyor ayaklarına bağlı o ipte farkında bile değiller taşıdıkları rolün önemini.

Gıybet sonrası ruhlar ayrışıyor ve cennet-cehennem denkleminde tüm bilinmezleri teğet geçiyor rüzgâr.

Bir günahın da ifası adeta günü bölen devasa rahmet: önce umut yeşeriyor sonra da kan doğruyoruz sofrasına iblisin ve mazlumun ahını sırtlanıyor evren her kuytuda saklı tuttuğu sırları taşıyor mizacı ölümün ve canlı kalmanın mucidi iken duaların varlığı kıt beyinler hala da anlamıyor bu istikrarsızlığın neye mal olacağını.

S/üzgün yüreğin kıvrımları.

Taslağında saklı tuttuğu nice niyaz.

Pekişen bir rehavet elbette sessizliğin asaleti yüklü mizacında ses eden kâfir düzenek safсата yüklü varlığını görmezden geliyor karanlığın.

İnadına yaşamaksa kudretine sığınıp duaların ve rüyaların.

Saf dışı edilmiş olsa da çatlak sesi müzmin rüzgârın.

Sefasını sürdüğümüz kadar ekinler de boy vermiyor işte çatlak dudaklarında çöl kuşlarının bir çöl çiçeği edasıyla hüzne bağışıklık kazanıyor kimseye minnet etmeyen mazlum varlıklar ve bir düşünüş olsa da bahşedilen dümeni asla kırmıyor da hani yalandan ve gıybetten yana.

Bir mintansa hüznün...

Bir minvalse yoksunluk...

Çatısı akan düşler ve hayaller ne de olsa cennetin ta kendisi taşıdığımız yüreği sevgiye ve inanca adarken adak kuşları gagalıyor sefil ve hüzünlü tabanını yola düşen acıların her karesinde saklı tuttuğu bir açılım adeta nükseden güzelliklere gözünü diken yorgun martılar bir martavala asla izin vermeden peşi sıra gidiyor nimet başlığı altında savrulan ekmek parçalarını de düşmeden yakalayıp rahmete doyuyor.

İklimin güzelliği belki de geç gelen yağmur bulutlarını hazır ve nazır bir şekilde selamlayıp şükrün güzelliğine tabi olduğumuz ve de muradı dillenen nakkaşlar elbette doğanın zembereği her saklı ümidi rahmete banan şair gibi güncesini yazıyor aymazlığın her sefil yoksunluğu da yok sayıp varlığını dokundurup taşıyor da o hiçlik çitasına nasıl ki mabedin ıssızlığında yakamozlar baş tacı denizin elbette mavi gök boşalıtıkça yükünü kara bulutlar da keyifle mevsimin t/adını çıkarıyor.

Geç gelen yağmura rahmet yüklerken.

Geç olsun da güç olmasın demenin meali elbette sabırda gizli.

Bir alametifarika iken yüreğin salvosu iklim maruzatını sonlandırıyor ne zamanki Kasıma yakışan yüklü sağanak şehri ve yürekleri ferahlatıp huzura davet ederken şehir sakinlerini ve inancın dokunulmazlığında şah dizeler dile geliyor tıpkı şahikanın kanadına konan uğur böceği gibi hüznü de sağaltıyor her ağlayan bulut aslında erkenden göçmüş bir çocuğun ruhunu ağırlarken...